

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5303/21
25.5.2022.
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Булајић, председника већа, Ирене Вуковић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., ..., ... бг. ..., кога заступа пуномоћник адвокат Ана Лазаревић из Београда, Интернационалних бригада бр. 69, против туженог-противтужиоца ДОО за производњу пољопривредних производа, транспорт и услуге “Almex” Панчево, Јабучки пут бр. 82, кога заступа пуномоћник адвокат Горан Вељовић из Панчева, Максима Горког бр. 2, ради исплате, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Вишег суда у Панчеву П 1/16 од 9.7.2021. године у седници већа одржаној дана 25.5.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе странака и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Панчеву П 1/16 од 9.7.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог-противтужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 294.345,00 евра са затезном каматом по стопи коју утврђује Закон о затезној камати, и то:

- на износ од 19.345,00 евра почев од 12.1.2013. године па до исплате,
- на износ од 25.000,00 евра почев од 18.1.2013. године па до исплате,
- на износ од 50.000,00 евра почев од 21.2.2013. године па до исплате,
- на износ од 50.000,00 евра почев од 22.2.2013. године па до исплате,
- на износ од 50.000,00 евра почев од 26.2.2013. године па до исплате,
- на износ од 50.000,00 евра почев од 1.3.2013. године па до исплате,
- на износ од 50.000,00 евра почев од 2.3.2013. године па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани приговори противтуженог о апсолутној

ненадлежности суда за поступање по противтужби, као и да о истом захтеву већ тече парница. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев противтужиоца којим је тражио да се обавезе противтужени да му исплати износ од 234.320,31 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са припадајућом каматом у висини стопе законске затезне камате почев од 1.5.2013. године па до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Наведену пресуду жалбама су побијале обе парничне странке. Тужилац-противтужени пресуду је побијао у ставовима првом, другом и четвртном изреке, а тужени-противтужилац у ставовима трећем и четвртном изреке, и то из свих законских разлога.

На жалбу тужиоца-противтуженог, тужени-противтужилац је благовремено одговорио.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да су жалбе странака неосноване.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио ниједну битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Странке неосновано указују на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП. Изрека пресуде не противречи разлозима који су наведени у погледу свих битних чињеница на јасан и непротивречан начин, а о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа и самих тих исправа. Због тога пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

У поступку пред првостепеним судом утврђено је да је између тужиоца као купца, туженог као продавца и “Prime bull” д.о.о., као складиштара, закључен уговор дана 31.8.2012. године којим је између парничних странака уговорена купопродаја телади расе Симентал или/и Црни Холштајн, према којем се тужени обавезао да за потребе извоза за тужиоца прибави сса 1774 грла телади, да ће телад држати на своје три фарме, потом телад испоручити овде тужиоцу ради даље продаје, односно извоза ове робе у Израел, те да продајом телади, осим угинулих грла превознику за транспорт на фарму у Кушиљеву, престаје свака одговорност продавца за телад, а тиме и све његове обавезе у вези са овим послом. Тужилац се обавезао да на име купопродајне цене и цене трошкова смештаја, исхране и медицинског третмана туженом плати новчани износ који ће бити дефинисан рекапитулацијом коју су се уговорачи споразумели да сачине на дан 31.1.2013. године. С обзиром да је договорено авансно плаћање од стране продавца, према уговору рекапитулација је требало да обухвати сва

авансна плаћања извршена од стране купца, укупну цену са свим трошковима, те потом обрачун разлике на име цене коју је тужилац као купац требало да исплати најкасније до 28.02.2013. године. Уговорено је право туженог као продавца да задржи телад у вредности преосталог износа који је по рекапитулацији тужилац требао да исплати туженом, а до коначне исплате преосталог износа из рекапитулације. Уплатом износа уговореног рекапитулацијом, купац испуњава све своје финансијске обавезе према продавцу, тако да неће имати даљих потраживања по основу смештаја и набавке телади за купца.

У периоду од септембра до средине октобра 2012. године, тужени је набавио телад тежине од око 150 кг, сместио их у своје три фарме ради узгоја до одређене килаже, а обезбедио им је и храну и лечење, што је тужилац контролисао лично и преко других лица и на чување грла није имао примедби. У складу са уговореном обавезом, дана 31.1.2013. године, тужилац и тужени су сачинили рекапитулацију којом су утврдили висину набавне вредности телади, трошкове пансиона, односно исхране, смештаја и лечења у периоду до рекапитулације у укупном износу од 1.251.901,14 евра. До дана сачињавања рекапитулације угинуло је укупно 197 грла, а према списку угинуле стокe који је потписао тужилац. Наведеном рекапитулацијом овај губитак странке су прихватиле да поделе, па пошто је укупан губитак ових грла обрачунат у износу од укупно 104.000,00 евра, задужење тужиоца према овој рекапитулацији умањено је за износ од 52.000,00 евра, те је укупна обавеза тужиоца по уговору износила 1.199.901,14 евра. С обзиром да је тужилац до дана сачињавања рекапитулације туженом на име испуњења своје уговорне обавезе исплатио износ од 924.346,14 евра, утврђено је да је тужилац на име разлике у обавези да исплати износ од још 275.550,00 евра, коју обавезу је према уговору требало да испуни до 28.2.2013. године. Међутим, ову обавезу тужилац је само делимично испунио, тако што је до 01.03.2013. године уплатио туженом износ од 250.000,00 евра, те је остао у обавези за износ од још 25.555,00 евра.

Тужени је прву испоруку телади тужиоцу извршио 23.2.2013. године, а последњу дана 7.3.2013. године са својих фарми. Тужилац није имао примедби на испоручену стоку, нити претходно на рад туженог у погледу смештаја, храњења и лечења стокe, што је тужилац контролисао док су се грла налазила код туженог. Тужени је тужиоцу испоручио укупно 1402 грла. Од сачињавања рекапитулације 31.2.2013. године, пошто су се грла и даље налазила код туженог, дошло је до новог губитка грла у укупном броју од 56 од чега су 42 грла угинула, док је за 14 извршено принудно клање, тако да је укупан губитак набављених грла био 253 грла (пре рекапитулације и након рекапитулације). Када се има у виду број испоручених грла и укупан губитак од 253 грла, тужени је остао у обавези да тужиоцу испоручи још 119 грла, међутим, ова грла му није испоручио, већ их је задржао с обзиром да тужилац није испунио своју обавезу у погледу исплате уговореног новчаног износа од 25.555,00 евра, нити трошкове смештаја, исхране и медицинских услуга до 7.3.2013. године у висини од 49.844,27 евра које је утврдио накнадном рекапитулацијом из марта 2013. године.

Иако је тужилац телад купио од туженог ради извоза, није му се обраћао како би тужени као продавац у складу са уговором, извршио све царинске, ветеринарске и

друге процедуре везано за извоз телади у периоду од 20.3. до 30.3.2013. године, тако да до извоза није ни дошло. Због тога је тужени морао да књиговодствено заокружи овај посао, те да у складу са Законом о порезу на додату вредност изда тужиоцу фактуре са обрачунатим ПДВ. Из тих разлога је тужени тужиоцу издао три рачуна за испоручена грла (укупно 1375 грла), према којима укупан износ обрачунатих грла по фактурама са ПДВ износи 1.175.006,41 евра. Од 1375 грла за која му је испоставио рачун, два грла је испоручио трећем лицу ББ по налогу тужиоца, док за 27 грла тужени тужиоцу није испоставио фактуре.

Тужилац се дописом од 29.4.2014. године, обратио туженом захтевајући да тужени у року од 8 дана испуни своју уговорну обавезу и испоручи му још 372 грла или 137 грла, а за преосталих 239 грла достави документацију о угинућу, јер ће у противном уговор раскинути. С обзиром да тужени на овај допис који је примио дана 8.5.2014. године, није одговорио, дописом од 2.6.2014. године, тужилац је обавестио туженог да раскида уговор у делу за неиспоручених 372 грла, потражујући повраћај дела цене за неиспоручена грла. Наведени допис тужени је примио дана 6.6.2014. године, али на исти није одговорио.

Наведено чињенично стање утврђено је правилно и потпуно на основу доказа које је првостепени суд правилно оценио сагласно одредби члана 8 ЗПП.

Жалбом тужилац неосновано оспорава чињеницу угинућа телади до сачињавања рекапитулације. Тужилац сматра да тужени о томе није доставио доказе, а да чињеница да је потписао рекапитулацију у којем је констатован губитак одређеног броја грла, нема значај јер је тужилац ову рекапитулацију потписао као информацију о томе да постоји одређен број грла који је угинуо.

Међутим, како то правилно закључује првостепени суд, рекапитулација сачињена дана 31.1.2013. године потписана је од стране уговарача, дакле не само од стране заступника туженог, већ и тужиоца који је исту потписао и као заступник складиштара, као и у своје име, а у истој је констатовано да је саставни део уговора од 31.8.2012. године, те да странке својим потписом потврђују тачност исте. С обзиром да према рекапитулацији овај губитак грла износи 104.000,00 евра, те да су се уговарачи споразумели да овај губитак равномерно поделе, што произлази из рекапитулације, с обзиром да је због тога умањена обавеза тужиоца за 52.000,00 евра, која је због тога након овог умањења износила укупно 1.199.901,14 евра-правилно је првостепени суд закључио да се тужилац на овај начин сагласио са чињеницама наведеним у овој рекапитулацији чији је саставио део и списак угинућа стоке који је тужилац такође потписао.

Повезано са предњим, жалбом тужилац неосновано истиче да је обавеза туженог као продавца била да тужиоцу као купцу испоручи 1774 грла телади. Према члану 1 алинеја 2 уговора од 31.8.2012. године, продавац се обавезао да прибави око (сса) 1774 грла телади која ће држати на својим фармама до испоруке, хранити их и обезбедити им медицински третман, те да ће испоручити тужиоцу сва грла осим угинулих (члан 6 став 2 уговора).

С обзиром да је према самом уговору рекапитулација коју су уговарачи требали да сачине на дан 31.1.2013. године, саставни део уговора, те с обзиром да су се у истој уговорачи споразумели да дотадашњи губитак од 197 грла у вредности од 104.000,00 евра равномерно поделе, те да се тиме укупна обавеза тужиоца умањи за износ од 52.000,00 евра, те пошто су у односу на то одредили укупну обавезу тужиоца на име цене, правилан је закључак првостепеног суда о томе да је овом рекапитулацијом уговорена обавеза тужиоца, имајући у виду и ово умањење због губитка грла од 197 грла, у износу од укупно 1.199.901,14 евра, коју је према чињеничном утврђењу првостепеног суда, које се жалбом тужиоца не оспорава, тужилац само делимично испунио, авансним уплатама до рекапитулације 31.1.2013. године у износу од 924.346,14 евра, као и уплатама до 01.03.2013. године у износу од 250.000,00 евра, из чега следи да је тужилац остао у обавези према туженом за износ од још 25.555,00 евра према самом уговору.

Према члану 6 алинеја 3 уговора закљученог између странака, ризик пропасти, оштећења или уништења, као и свака друга одговорност за телад, прелази са продавца на купца моментом утовара телади у превозно средство купца. Према томе, јасно је да је до предаје ризик био на продавцу, што је у складу са правилом о преласку ризика садржаном у одредби члана 456 став 1 ЗОО која прописује да до предаје ствари купцу ризик случајне пропасти или оштећења ствари сноси продавац, а са предајом ствари ризик прелази на купца. С обзиром да је рекапитулација, према сагласној вољи странака, саставни део уговора, којом се уговор допуњује у погледу битних елемената, те с обзиром да су странке према самом уговору (члан 6 алинеја 2), предвиделе предају грла која је тужени прибавио ради предаје осим угинулих, све ово полазећи од чињенице да је предмет предаје стока која је жива ствар за коју се не може предвидети животни век, правилан је закључак првостепеног суда да су странке приликом уговарања имале у виду овај губитак, те да је обавеза исплате цене која је била на тужиоцу, уговорена с обзиром на број грла који је преостао након губитка 197 грла. Због тога уговорен прелаз ризика са продавца као купца моментом предаје робе на превоз према члану 6 алинеја 3 уговора, има своје дејство тек од закључења допуне уговора (рекапитулације од 31.01.2013. године).

Даље, како то правилно утврђује првостепени суд, када се узму у обзир сва авансна плаћања тужиоца до сачињавања рекапитулације, као и све уплате које је тужилац извршио туженом до 01.03.2014. године, правилан је закључак првостепеног суда о томе да тужилац као купац, није испунио своју обавезу према туженом као продавцу, из закљученог уговора у погледу исплате купопродајне цене у износу од 25.555,00 евра.

Затим, правилан је закључак првостепеног суда и о томе да из садржине самог уговора, што су потврдили у својим исказима и заступници туженог, несумњиво произлази да су се уговарачи споразумели о продаји за извоз у Израел. Извоз је требало да организује тужилац преко складиштара "Prime Bull" d.o.o., чији је заступник тужилац, јер је према уговору складиштар требало да обезбеди фарму за смештај стоке у Кушељеву која ће бити регистрована као фарма телади под одговарајућим

регистарским бројем (ID број) за извоз и пружање услуга товљења, а да се продавац обавезао да по позиву купца, односно овде тужиоца изврши све царинске, ветеринарске и друге процедуре везане за извоз телади све о трошку купца, а најкасније у периоду од 20.3.2013. године до 30.3.2013. године, те да је продавац у обавези да обезбеди сву неопходну документацију за извоз телади у Израел.

Међутим, тужилац није од туженог тражио документацију за извоз, складиштар фарму у Кушељеву није регистровао за извоз, нити је тужилац робу извезао, због чега је правилан и овај закључак првостепеног суда о томе да тужилац ни ову своју обавезу није испунио сагласно уговору. Да је тужилац извезао робу, тужени би био ослобођен ПДВ, док је у противном тужени, као порески обвезник, у обавези да плати и ПДВ, због чега је тужени тужиоцу испоставио фактуре са обрачунатим ПДВ.

Према одредби члана 262 став 1 ЗОО поверилац у обавезном односу, овлашћен је да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи.

Полазећи од утврђене чињенице да тужилац није испунио своју уговорну обавезу која се састоји у исплати купопродајне цене у целости, као и да грла није извезао, правилан је закључак првостепеног суда да због тога својом изјавом од 2.6.2014. године, тужилац није могао раскинути уговор, јер то право нема према одредби члана 124 Закона о облигационим односима коју првостепени суд правилно примењује, као страна која своје уговорне обавезе није испунила. Ово стога што ову могућност има само уговорна страна која је у двострано-обавезном уговору своју обавезу испунила. У противном, све и да друга уговорна страна, овде тужени, није испунио своје уговорне обавезе или их није испунио у целости у погледу предаје грла, од истог може захтевати једино испуњење обавезе према одредби члана 262 ЗОО, користећи се правилом истовременог испуњења из члана 122 став 1 ЗОО, према којем, ниједна уговорна страна није дужна да испуни своју обавезу ако друга страна не испуни или није спремна да испуни своју обавезу, односно из члана 475 ЗОО према којем купац није дужан да исплати цену пре него што је имао могућност да прегледа ствар.

С обзиром на правилне чињеничне закључке првостепеног суда да тужилац као купац, своју обавезу у погледу исплате купопродајне цене по уговору и извозу робе, није испунио, правилном применом одредбе члана 124 ЗОО, извео је правилан материјално-правни закључак да једностраном изјавом тужилац није могао раскинути уговор, као и закључак, правилно примењујући и одредбу члана 132 ЗОО, да због тога нема право на враћање дела исплаћене купопродајне цене као последице раскида. Право на раскид тужилац нема ни користећи се овлашћењем на раскид према одредбама чланова 488, 490 и 492 ЗОО, које прописују право на раскид од стране купца у случају материјалних недостатака ствари, с обзиром да тужилац туженог није обавестио о недостацима испуњења према чињеничном утврђењу првостепеног суда.

За питање овлашћења тужиоца да раскине уговор, нема значај чињеница коју је првостепени суд утврђивао у погледу тога да ли је тужени због евентуално

неблаговременог преузимања грла, имао даљих трошкова смештаја, исхране и лечења стоке у износу од 49.844,27 евра. Питање евентуалне доцње тужиоца у том смислу од значаја је на евентуално право туженог на накнаду штете због доцње тужиоца у испуњењу обавезе, сагласно одредби члана 262 ЗОО, као што на овлашћење тужиоца да уговор раскине нема значај ни питање да ли ризик губитка грла након закључења рекапитулације сноси тужени (према члану 6 алинеја 3) или тужилац према члану 457 ЗОО ако је до губитка дошло због доцње. Ова питања од значаја су на право туженог на уговорну штету, односно на његову могућност да испуни своје обавезе у потпуности (у погледу укупног броја грла) али не и на право тужиоца да раскине уговор. Због тога другостепени суд ова чињенична и правна питања из свих наведених разлога није разматрао, а како се ни осталим наводима жалбе тужиоца не доводи у сумњу законитост и правилност побијане одлуке првостепеног суда о тужбеном захтеву тужиоца, другостепени суд је ову одлуку потврдио.

Даље, правилно је првостепени суд одбио процесно-правне приговоре противтуженог истакнуте поводом поднете противтужбе противтужиоца, и то приговор да поводом противтужбеног захтева између истих странака већ тече парница, као и приговор ненадлежности домаћег суда да суди у овом поступку.

Не постоји идентитет захтева и чињеничних навода противтужбе у овом поступку и оном пред Вишим судом у Панчеву у предмету П 15/2016. У том поступку овде противтужилац а тамо тужилац тражи од овде противтуженог а тамо туженог исплату неисплаћених обавеза по основу обрачунатог ПДВ по издатим рачунима, док у овом поступку потражује разлику између укупних трошкова смештаја, исхране, лечења и набавке телади увећано за ПДВ у износу од 1.409.320,31 евра и износа који је тужилац уплатио на име испуњења своје обавезе од 1.175.000,00 евра, што износи 234.320,31 евра. С обзиром да нема потребног идентитета, у смислу члана 203 став 3 ЗПП, правилно је одбијен приговор противтуженог да у погледу истог захтева, између истих странака већ тече парница.

Правилно је одбијен и приговор противтуженог о ненадлежности домаћег суда да суди у поступку по противтужби, међутим, не из разлога које наводи првостепени суд да су саме странке одредиле као меродавно право, право Републике Србије, применом одредбе члана 19 Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља.

У материјално-правним односима с међународним елементом могу се применити одредбе домаћег или страног права на конкретан однос, у зависности од тога које је право према закону или међународним уговорима за конкретан случај меродавно. С друге стране, питање који ће суд бити надлежан да суди у спору са међународним елементом, подразумева надлежност домаћег или страног суда да поступа по захтеву странке у једном материјално-правном односу са међународним елементом.

Према одредби члана 26 став 1 ЗПП, домаћи суд је надлежан за суђење, ако је његова надлежност за спор са међународним елементом изричито предвиђена законом или међународним уговором.

Одредбом члана 49 став 2 Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља (“Службени лист СФРЈ”, бр. 43/82 са каснијим изменама и допунама, “Службени лист СРЈ”, бр. 46/96, “Службени гласник РС”, бр. 46/2006), прописано је да се странке могу споразумети о надлежности домаћег суда ако је бар једна странка домаћи држављанин или правно лице са седиштем у Републици Србији.

С обзиром да је тужени-противтужилац правно лице са седиштем у РС, уговарачи су имали могућност да пуноважно уговоре надлежност домаћег суда што су и учинили чланом 9 уговора од 31.08.2012. године, уговарањем да је у случају спора надлежан да суди суд у Београду, при чему би домаћи суд био надлежан и на основу члана 53 став 2 ЗПП, који се примењује на основу одредбе члана 26 став 2 истог закона.

Правилан је и правни закључак првостепеног суда о неоснованости противтужбеног захтева противтужиоца које се заснива на потраживању разлике између укупних трошкова смештаја, исхране, лечења и набавке телади увећано за ПДВ у износу од 1.409.320,31 евра и износа који је тужилац уплатио на име испуњења своје обавезе од 1.175.000,00 евра, што износи 234.320,31 евра.

Првостепени суд закључује да према уговору, с обзиром да је уговорена испорука противтуженом грла ради извоза у иностранство, у цену коју је противтужени требало да плати, није био извршен обрачун ПДВ, јер противтужилац, сагласно одредби члана 24 Закона о порезу на додату вредност (“Службени гласник РС”, бр. 84/2004 са изменама објављеним закључно са “Сл.гласник” бр. 61/2007), која је важила до 1.1.2013. године, за промет добара која обвезник или треће лице по његовом налогу шаље или отпрема у иностранство, ПДВ не би платио. Међутим, с обзиром да до извоза није дошло, противтужилац је морао да обрачуна и плати ПДВ, те је по том основу противтужилац противтуженом издао рачуне на име испоручених добара са обрачунатим ПДВ. Захтев противтужиоца за исплату неисплаћених обавеза по основу обрачунатог ПДВ по издатим рачунима, предмет је другог поступка који се води у предмету пред Вишим судом у Панчеву П 15/16. С обзиром на то да је пореска основица, према одредби члана 17 став 1 Закона о порезу на додату вредност са изменама објављеним у “Службеном гласнику РС” бр. 93/2012, која је била на снази у време када је противтужилац издао рачуне са обрачунатим ПДВ противтуженом, код промета добара и услуга, износ накнаде коју обвезник прима или треба да прими за испоручена добра или пружене услуге, правилан је закључак првостепеног суда да се порез на додату вредност може обрачунати само на извршен промет добара, а не и на укупне трошкове смештаја, исхране, лечења и набавке телади, јер то није основица опорезивања, нити је противтужилац тражени износ од 234.320,31 евра сносио као порески обвезник да би као накнаду штете тај износ могао потраживати од противтуженог.

Ове правилне закључке првостепеног суда жалба противтужиоца не доводи у сумњу ниједним својим жалбеним наводом.

Противтужбени захтев противтужилац је поставио заснивајући га на допунском налазу судског вештака од 31.5.2017. године, без истицања чињеничних тврдњи, па је жалбени навод противтужиоца о томе да је првостепени суд требало да одреди вештачење преко комисије вештака ветеринарске и пољопривредне струке сточарског смера, како би се чињенично стање употпунило, неоснован с обзиром на то да се докази изводе ради утврђивања чињеница које странке у парници износе, сагласно одредбама чланова 7 став 1 и 2 и 228 и 229 ЗПП.

Како се ни осталим наводима жалби обе странке не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, другостепени суд је потврдио одлуку о тужбеном захтеву и одлуку о противтужбеном захтеву, на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлуку којом су процесно-правни приговори противтуженог одбијени, на основу одредбе члана 401 тачка 2 ЗПП, као и одлуку о трошковима парничног поступка, применом истог члана, с обзиром да је иста донета правилном применом одредбе члана 153 Закона о парничном поступку.

С обзиром на неуспех туженог-противтужиоца у поступку по жалби, његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен је као неоснован, на основу одредбе члана 165 у вези члана 153 Закона о парничном поступку.

Председник већа-судија
Зорица Булајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић